

РЕШЕНИЕ

№ 575

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Б, в закрито заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана Христова

Членове: Петя Алексиева
Радост Бошнакова

като разглежда докладваното от Радост Бошнакова Въззивно гражданско дело № 20211100508746 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 – 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника С.С. Ш. срещу разпореждане (резолюция) на ЧСИ Г.Д. с рег. № 781 и район на действие СГС, с което е отказано да бъдат намалени възложените ѝ разноски за адвокатско възнаграждение на вискателя по изп. дело № 775/2019 г. и другите разноски по изпълнението.

В жалбата се твърди, че изпълнителното действие, за което е образувано производството, не налага проучване на имущественото ѝ състояние и на местонахождението на децата, известно и от решението за режима на лични отношения с бащата, изпълнението на което тя не е пречило, но и било невъзможно поради издадена срещу вискателя Я.М. заповед за незабавна защита от 11.10.2019 г. Изложеното и нежеланието на децата да се виждат с бащата, което налагало използването от вискателя на други средства за съдействие за осъществяване на отношенията помежду им, водило и до извод за липсата ѝ на отговорност за разноските по изпълнението, по което не са осъществявани никакви изпълнителни действия. Искане за отмяна на отказа на съдебния изпълнител за отмяна или изменение на възложените ѝ по изпълнението разноски. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата – вискателят Я.М., е подал възражения по жалбата с твърдения за нейната недопустимост, а при евентуалност за неоснователността ѝ поради прекратяване с определение от 20.11.2020 г. на производството по ЗЗДН и липсата на предвидените в чл. 79 от ГПК случаи на освобождаване на длъжника от отговорност за разноските по изпълнението.

В мотивите по чл. 436, ал. 3 от ГПК съдебният изпълнител също заявява становище за нейната неоснователност.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените в жалбата пороци на обжалваното действие, възраженията на насрещната страна и мотивите на съдебния изпълнител, намира за установено следното:

Производството по изп. дело № 775/2019 г. по описа на ЧСИ Г.Д. с рег. № 781 и район на действие СГС е образувано по молба от 15.11.2019 г. на вискателя Я.М. по изпълнителен лист от 06.11.2019 г., издаден въз основа на решение по гр. дело № 12283/2018 г. на СРС, за режима му на лични отношения с родените от брака им със С.Ш. малолетни деца – Я.М. и А.М..

Молбата на вискателя е подадена чрез процесуален представител – адвокат, като с нея е поискано пристъпване към изпълнение на задължението за предаване на децата с връчване на покана на длъжника да изпълни доброволно в определеното място и време, описани в молбата, и налагане на глоби при неизпълнение на задължението за предаване. Според представените към молбата договор за правна защита от 21.10.2019 г. и фактура **уговореното и заплатено** от вискателя на адвокатското дружество възнаграждение за представителство и защита по образуването изпълнителното производство е в размер на 480 лева с включен ДДС.

На 19.11.2019 г. съдебният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение до длъжника С.Ш., с която ѝ е възложил разноски от 108 лева – такси по изпълнението, които според сметка от 06.12.2019 г. са за образуване на изпълнителното производство – 20 лева, за изготвяне и връчване на покана – 20 лева, и за изпълнение на определено действие – 60 лева, или общо 90 лева без ДДС и 108 лева с включен ДДС. Поканата е връчена лично на длъжника С.Ш. на 02.12.2019 г.

С молба от 25.03.2021 г. вискателят е поискал от съдебния изпълнител да предприеме действия по събиране на направените от него разноски по изпълнението за адвокатско възнаграждение от 480 лева и такси от 108 лева, последните заплатени от него на 04.12.2019 г. Съдебният изпълнител е оправомощен и за извършване на действия по чл. 18 от ЗЧСИ.

На 30.03.2021 г. на длъжника С.Ш. е връчена покана за доброволно изпълнение на задължение за заплащане на разноските по изпълнението – 480 лева адвокатско възнаграждение и 118.56 лева такси. Насрочен е също и опис на движими вещи в дома ѝ на 20.05.2021 г.

След получаването на поканата за доброволно изпълнение длъжникът С.Ш. на 02.04.2021 г. е направила възражение за възложените ѝ по изпълнението разноски и за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Поискала от съдебния изпълнител същите да бъдат отмени или изменени.

По така подадените възражения вискателят е изразил становище за неоснователност,

а на 12.04.2021 г. съдебният изпълнител е отказал да намали разноските по изпълнението на длъжника за адвокатско възнаграждение и такси. Последният е съобщен на длъжника, чрез процесуалния ѝ представител, на 20.04.2021 г.

Видно от приложената към жалбата заповед от 11.10.2019 г. (каквото липсва в преписката по изпълнителното производство) и служебно извършените от съда справки, към момента на образуване на изпълнителното производство на вискателя Я.М. са били наложени защитни мерки по чл. 16 от ЗЗДН по отношение на длъжника С.Ш. и малолетните им деца, които са имали действие до приключване на производството с влязъл в сила съдебен акт. В първото заседание, проведено на 10.02.2020 г., производството по делото е спряно по общо съгласие на страните, а поради липсата на искане за неговото възобновяване в 6-месечния срок от спирането му на основание чл. 231 от ГПК производството по делото е прекратено с определение от 20.11.2020 г. на СРС.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК, видно от съобщението за връчване на обжалваното разпореждане на 20.04.2021 г. и датата на подаване на жалбата в съда – 26.04.2021 г., макар и при неспазване на правилото на чл. 436, ал. 1 от ГПК, което е наложило и изпращането ѝ на съдебния изпълнител за администриране. Същата е допустима – насочена е срещу подлежащ на обжалване съгласно чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК акт на съдебния изпълнител, а именно – разноски по изпълнението.

Разгледана по същество жалбата е частично ОСНОВАТЕЛНА.

Отговорността за разноските по изпълнителното производство се урежда по правилата на чл. 79 от ГПК, чл. 78 – 84 от ЗЧСИ и Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ (ТТРЗЧСИ). Съгласно чл. 78 от ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и за извършването на други действия, като размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на МС по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. За събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от частния съдебен изпълнител, единият от които се връчва на задълженото лице – арг. от чл. 79 от ЗЧСИ. Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в Тарифата, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес - чл. 82 и 83 от ЗЧСИ.

Длъжникът съгласно чл. 79 от ГПК не отговаря за разноските в изпълнителното производство само в три случая. Когато не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е платил дълга си преди това, респ. при прекратяване на изпълнението на друго основание по чл. 433 от ГПК; когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

В разглеждания случай не е налице нито една от посочените хипотези на чл. 79 от ГПК, регламентиращ специални правила на материалноправната отговорност за разноските

по изпълнителното производство и изключващ тези, приложими за исковото производство, включително и правилото на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Към момента на образуване на изпълнителното производство поради издадената заповед по ЗЗДН и до прекратяване на производството, по което същата е издадена, действието на изпълнителната сила на решението относно режима на лични отношения с родените от брака между страните деца се е преустановило, респ. съществувала е пречка за предприемането на действия по принудително изпълнение на задължението за тяхното предаване, което по правни последици се приравнява на тези при спирането на принудителното изпълнение като обезпечителна мярка. Тези последици на наложените мерки обаче не са заместели изпълнението на задължението, за което се е образувало изпълнителното производство, и не са довели до отсъствието на условията за неговата допустимост поради несъществуване на изпълняемото право или отмяна на изпълнителното основание, което го удостоверява, респ. обезсилване на изпълнителния лист, издаден въз основа на основанието (в случая решението), представляващи основания за прекратяване на изпълнителното производство по арг. от чл. 433 от ГПК. Изложеното и отпадането на пречката (наложените защитни мерки по ЗЗДН поради прекратяването на производството) за реализиране на правото на лични отношения на Я.М. с децата чрез изпълнение на задължението за предаването им обосновават извод за отговорност на длъжника и жалбоподател С.Ш. за дължимите разноски по изпълнителното производство и за неоснователност на доводите на жалбоподателя в обратния смисъл. Тази отговорност обаче е само за част от възложените от съдебния изпълнител разноски по производството.

В случая единственото действие, извършено от процесуалния представител на вискателя към момента на възлагането на разноските с поканата от 29.03.2021 г. на съдебния изпълнител, е свързано с образуването на изпълнителното производство по чл. 426 от ГПК. При наличието само на молба за образуването на изпълнителното производство и отсъствието на други действия за изпълнение на задължението за предаване на децата за реализиране на правото на лични отношения на бащата – вискателя Я.М., възнаграждението за адвоката на вискателя следва да се определи по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията на разпоредбата на ДВ - бр. 7 от 22 Януари 2019 г. (приложима към момента на сключването на договора за правна помощ и съдействие), като адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнителното производство в минималния размер от 200 лева, но не и като такова за предоставена адвокатска защита по изпълнителното дело при предприемането на изпълнителни действия по него, макар в представения договор за правна защита и съдействие да е посочено, че възнаграждението се дължи и за представителство в изпълнителното производство. Следователно, при наличието само на подадена от вискателя молба за образуването на изпълнителното производство, заплащането на адвокатско възнаграждение в по-голям размер от 200 лева без ДДС и 240 лева с включен ДДС за процесното изпълнение се явява прекомерно по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В случай че след изпращането на съда на настоящата жалба, процесуалният

представител на вискателя е предприел други необходими действия за принудителното изпълнение на задължението, няма пречка да бъде поискано от съдебния изпълнител приемането на допълнителни разноси за адвокатско възнаграждение.

Ето защо, обжалваното разпореждане на съдебния изпълнител следва да бъде отменено относно отказа му да намали възложените на длъжника разноси за адвокатско възнаграждение до размера от 240 лева с включен ДДС.

Основателно е и искането на жалбоподателя С.Ш. относно възложените от съдебния изпълнител разноси за такси по изпълнението общо в размер на 118.56 лева, представляващи обикновена такса по т. 2 (за възлагане правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ) и пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ и банкови такси, разяснени (макар и неясно по размер) в мотивите на съдебния изпълнител, поради което обжалваното разпореждане и в тази му част следва да бъде отменено. Процесното изпълнително производство е образувано за изпълнение на задължение на родител за предаване на дете, което е такова за незаместимо действие, по смисъла на чл. 527 от ГПК, а не за изпълнение на парично притезание (ликвидно и изискуемо парично вземане) и то не се преобразува в такова с предприетите по производството действия за събиране на разноските по изпълнението, поради което и възложената от съдебния изпълнител пропорционална такса по т. 26 от Тарифата е недължима от длъжника. Недължими по тези съображения и поради определянето от вискателя на начина на изпълнение на задължението, за което е образувано производството, в молбата за неговото образуване, са и таксата по т. 2 от Тарифата и банковите такси.

С оглед константната практика на ВКС за недължимост на разноси при разглеждане на спор за разноските по производството, какъвто е разглежданият, такива не следва да бъдат присъждани на жалбоподателя.

По изложените съображения Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С.С. Ш., 7812266070, със съдебен адрес: гр. София, бул. ****, офис 225Б, разпореждане от 12.04.2021 г. по изп. дело № 775/2019 г. по описа на ЧСИ Г.Д. с рег. № 781 и с район на действие Софийски градски съд, с което е отказано намаляване на разноските по изпълнението за уговореното и заплатено от Я.Н.М. адвокатско възнаграждение с включен ДДС за сумата от 240 лева – разликата над сумата от 240 лева до възложения размер от 480 лева, и отмяна на възложените разноси за такси от 118.56 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____